

поцѣвны дрехы; имахмы не само толкова, колко-то да си по-срѣщнемъ нужды-ты, нъ и по нѣкое трькалце можяхмы на-странъ да спастрямы. Тогава наша-та община не бѣше длѣж-на никому, нъ всякъ годинъ още и ляхвж зимаше отъ своя капиталъ, кой-то бѣше разумно запазила и подъ ляхвж да ла. Тогава наша-та земя бѣше добрѣ наторена, зацо-то всякой въ хлѣва си имаше кравж и конь, а при това и по нѣкож овцж, кожж и свинж. Тогава наше село изотвѣнъ изгладваше като нѣкой красенъ градецъ. Кжця-та бяхж, както извѣнъ тѣй и извнжтрѣ, чисты и хубавы, що-то на никой господинъ изъ града не омръзваше да живѣе въ нихъ. Тогавашна-та покжцинна доста доказваше, че ные бѣхмы скопосни и вядни хора. Тогава нарѣдко имаше хора задлѣжнѣли, и ако ся найдеше нѣкой, той не ся бояше какъ ще го исплати. Тогава можяше единъ Златарченинъ и безъ запись, само на еднж рѣчь, да заемне въ града по пять и десять жьлтицы. Така отъ всичко ся види, че за нашж Зла-тарицж бѣше тогава златно врѣмя.“

Боянова-та бесѣда всякому лѣгна на сърдце, та по нѣ-кон извикахж. „Боянъ има пълно право.“

Боянъ подкачи да говори пакъ. „Ала сега вече не е тѣй. Сега наше село не трѣбва да ся зове *Злашарица*, нъ Блато-трѣвно-жялостица. Отъ наши-ты нивы сега ся двигнж Божия-та благословія, зацо-то нѣколцина отъ насъ иматъ много нивы, а нѣкои никакъ; друзи-ти пакъ не можтъ да работятъ както що трѣбва. Мнозина отъ насъ освѣнъ гдѣ-то го нѣмать за срамъ да просятъ, нъ иматъ просіж-тж като наслѣдственно право. Повече-то ни кжци сж заложены, и една по другж прѣдвнжждать своя день, въ кой-то щжтъ да отлетятъ отъ ржцѣ. Займачи-ти не излизать изъ село-то. Съ ближни-ти села ные смы скараны, а между насъ царува вѣрло неприѣтелство и себичность. Истинж, ные имамы още старо-то си голѣмство, ала стары-ты ни пары не сж осталы. Но друмица-та и пжтица-та ни не може да ся замине отъ блата и каль а въ кжци-ты неурядъ, нечистота и воня; нъ пай-голѣма-та нечистота лежи въ сърдце-то ни. Тука у насъ всякой умѣе повече да шѣе, а не да работи; повече да зима на заемъ, а не да врыца; повече да плякосва и краде, а не да дава; повече да лѣже и мами, а не да казва истинж. Ако това ся продѣлжи и утрае още малко врѣмя, то всички